

Sygn. akt II KK 340/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **J. W.**

ukaranego za wykroczenie z art. 92a k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 listopada 2016 roku,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść ukaranego,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt XI W (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy Sądu

Rejonowego w W. i

na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1

pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie

umarza,

2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb

Państwa.

UZASADNIENIE

J.W. został obwiniony o to, że w dniu 4 stycznia 2013 roku o godz. 10:27 na ul. W., kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym [...], nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 30 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości Multaradar CD,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393)

Wyrokiem nakazowym z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt. XI W (...), Sąd Rejonowy w W., uznał obwinionego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w. i za to, na podstawie art. 92a k.w. i art. 24 § 1 i 3 k.w., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 11 kwietnia 2014 r. (k. 28).

Zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2014 r. odmówiono przyjęcia sprzeciwu złożonego przez obwinionego od wyroku nakazowego z dnia 23 grudnia 2013 r., wobec wniesienia sprzeciwu po terminie, a postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt X Kz (...), Sąd Okręgowy utrzymał w mocy ww. zarządzenie.

Kasację od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt. XI W (...), wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżając ww. orzeczenie w całości, na korzyść ukaranego, zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., mogące mieć istotny wpływ na jego treść, polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie, w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

W konkluzji Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu - na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. – wobec ustania karalności przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, tak jak wymaga tego art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Postępowanie nakazowe jest bowiem instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełniania zarzucanego czynu (*zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148*).

W realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do wydania wyroku nakazowego. Dołączone do wniosku o ukaranie J.W. zdjęcie wykonane fotoradarem w dniu 4 stycznia 2013 r. (*k. 4*) nie wskazywało bowiem jednoznacznie na to, że obwinionemu można przypisać popełnienie zarzucanego mu wykroczenia. Nadmienić jednocześnie należy, że w toku czynności wyjaśniających obwiniony J.W. oświadczył, że osobą, która kierowała jego pojazdem w określonym w wezwaniu dniu, miejscu i czasie był I. V. (*k. 8*). Składając z kolei wyjaśnienia w dniu 16 października 2013 r. (*k. 20–21*) obwiniony oświadczył, że w dniu wykroczenia nie prowadził auta oraz że chciałby uczestniczyć w rozprawie sądowej, aby złożyć stosowne wyjaśnienia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można było uznać, że okoliczności czynu i wina obwinionego J. W. nie budzą wątpliwości. Sąd Rejonowy winien w takiej zaś sytuacji skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Nie postępując natomiast w ten sposób Sąd Rejonowy rażąco naruszył art. 93 § 2 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, gdyż nie można wykluczyć, że po przeprowadzeniu rozprawy zapadłoby inne, co do istoty, orzeczenie. Konsekwencją takiego

postąpienia Sądu Rejonowego jest zaś konieczność uchYLENIA zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzenia postępowania, przy jednoczesnym obciążeniu kosztami postępowania w sprawie Skarbu Państwa.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

kc